

[Dorte Bennedsen]

grundlag, vi skal udvikle en avanceret industri på om 10 år.

Men FTU-midlerne da, 300 mill. over fem år til støtte for teknologisk udvikling, det er regeringens støtte til grundforskning, siger ministeren, og her er vi måske ved årsagen til uenigheden, for i sin iver skelner ministeren ikke mellem grundforskning og målforskning. FTU-midlerne skal belyse de højteknologiske muligheder for erhvervslivet på længere sigt, et formål, det i sig selv kan være udmærket at støtte, men som ikke er identisk med den egentlige videnskabelige grundforskning, hvis opgave er at skabe viden af ny, grænsebrydende art.

I et skrift fra forskningssekretariatet hedder det:

»En vigtig årsag til, at udpegning af prioriteringsværdige områder er vanskelig, er, at den forskning, vi ønsker at støtte, er forskning, som ændrer vor nuværende opfattelse af virkeligheden. Innovativ forskning giver ifølge sin natur resultater af uforudsigelig art. Uforudsigeligheden har i dag en tidshorisont på få måneder til år. Det er derfor ikke rimeligt at give detaljerede bud på, hvad der vil være værd at satse på over perioder så lange som fem år. Det må også betvivles, at det er muligt via bureaukratiske styringsmekanismer at følge de hurtige kursændringer, som er en forudsætning for frontlinjeforskning.«

Citatet bringes, fordi det siger noget væsentligt om grundforskning, som ministeren øjensynlig ikke er ganske klar over, og derfor synes jeg, ministeren skulle lytte til forfatteren, som er forsker ved Københavns universitet, og som i øvrigt derudover er ministerens kollega som folketingskandidat for partiet venstre i Københavns amt; Elisabeth Bock er navnet.

Den næste tidsel i buketten, som kræver kommentarer, er den nye humanistbekendtgørelse, og i den forbindelse er det også naturligt at tage Knud Larsen-udvalgets handlingsplan.

Lad det være sagt straks: socialdemokratiet er selvfølgelig tilhænger af, at vore uddannelser tilrettelægges, så de giver kandidaterne de bedst mulige erhvervs muligheder, og at man i den forbindelse også sikrer, at de kan varetage en flerhed af funktioner inden for brede områder. Men der er nogle præmisser, som må være i orden. Det faglige niveau skal være i orden, de studerende skal lære meto-

disk indsigt og evnen til at overskue store sammenhængende områder, men de skal også have evnen til at gå i dybden.

Læser man humanistbekendtgørelsen, vil man se, at den klart bygger på Knud Larsen-rapportens handlingsplan – eller rettere: den hviler på udpluk heraf. Vi finder, at Knud Larsen-rapporten kunne anvendes som oplæg til en dialog, men at den er et dårligt grundlag for konkret handling, sådan som det jo også illustreres af humanistbekendtgørelsen.

Igen er fremgangsmåden uacceptabel. Man anvender diktatet fremfor dialogen, man dikterer 5 års studietider, man dikterer, at der i løbet af to måneder skal ligge en række uddannelses tilbud, men mærkeligt nok har man i øvrigt glemt at diktere, at understøtten skal reformeres radikalt, og det er ellers en af grundforudsætningerne for Knud Larsen-udvalget.

Som humanistbekendtgørelsen foreligger, frygter vi, at den kan få nogle meget uheldige og uønskede konsekvenser i form af uddannelser, der helt har mistet deres præg af at være sammenhængende, dybdegående og videregående uddannelser og i stedet er uddannelser, der er mere eller mindre tilfældigt stykket sammen, uden at de har nogen egentlig indbyrdes forbindelse. Men igen, frygten og uroen for disse perspektiver kunne have været undgået, hvis ministeren havde valgt dialogens, samtalens vej og ikke diktatets. Det er jo en kendsgerning, at vore universiteter også er optaget af disse problemer og indstillet på at indlægge specialiseringsmuligheder uden dog helt at opgive det sammenhængende studium.

Socialdemokratiet skal ikke afvise, at der kan være behov for nye typer af mellemuddannelser, men vil godt sætte spørgsmålstegn ved, om de hører hjemme ved vore universiteter. Var det ikke uddannelsespolitisk og regionalpolitisk langt mere konstruktivt at få den type uddannelser spredt ud over landet? Faktisk skylder ministeren os endnu efter 2½ år i uddannelsesudvalget svar på, hvad han egentlig vil tilbyde de seminarier, som har alt for stor kapacitet. Her er altså et bud.

Nu kan jeg se, at min taletid er ved at udløbe, så jeg må vente til en senere omgang med de sidste bemærkninger, jeg havde. Jeg vil så blot på baggrund af de indvendinger, vi er kommet med her, fremsætte følgende: